

NORMA AUDIO REVO IPA-140 and REVO DS-1
autor: [Daniel Březina \(Hi-Fi Voice\)](#) | 09.04.2015 |

Italové a hi-fi jsou kapitola tak trochu sama pro sebe. Hustota výrobců na kilometr čtvereční patří k nejvyšším na planetě, rozsah jejich záběru a ostatně i kvality je až neskutečný. Většina svým věhlasem nepřekročí lokální, případně národní rámec, jsou ale takové, které si zaslouží celosvětový úspěch. Jednou za takových, byť ne úplně nápadných značek, je Norma Audio, sídlící ve slavné Cremoně, který proslula svou houslařským „průmyslem“ – nejslavnějším zástupcem je rozhodně Stradivari, ale nesmíme zapomenout mnoho a mnoho dalších.

Značka Norma patří pod křídla firmy Opal Electronics, kterýžto název může naskočit těm, kteří se pohybují ve světě profesionálních měřicích systémů. Počátek produkce pod jménem Norma se datuje dokonce do roku 1987, rozhodně tak nemluvíme o nezavedené společnosti, byť o ní třeba v 90. letech nebylo příliš slyšet.

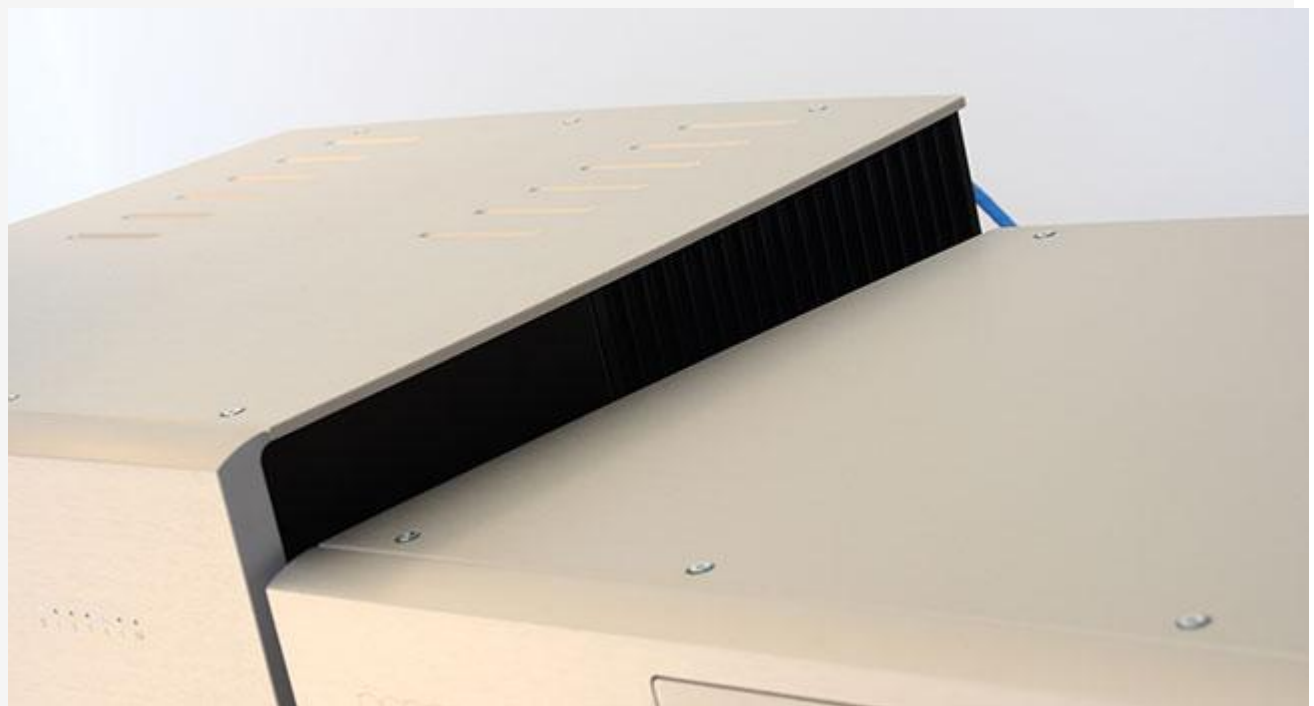
Současná Norma si klade za cíl – alespoň to říká – spojit svět měření, přesnosti a preciznosti technické (to vychází z jejich historie) s hudbou, muzikálností a radostí z poslechu (to zase vychází z historie jejich sídelního města a provincie). Novým dovozcem značky do ČR je firma Xavian, v jejíž poslechové místnosti jsme potkali set integrovaného zesilovače a komplexního digitálního zdroje (nebo chcete-li CD přehrávače, vybaveného digitálními vstupy a schopného tak fungovat jako D/A převodník).

Začněme představením tohoto digitálního zdroje – relativně kompaktní tělo o rozměrech 43 x 35 x 7,5 cm je skutečně výtečně zpracované, směrem dozadu se zužující bočnice vytváří dojem elegance a vše je až minimalisticky jednoduché – něčím tak trochu připomíná elektroniku od soulution. Už od pohledu ovšem cítíte robustnost desetikilového přístroje. Čelo vypadá skutečně hezky, displej s velkými, pěkně kontrastními znaky vám toho sice zase tak moc neřekne, ale v zásadě to stačí... Dokonce i malá tlačítka jsou díky své nadprůměrné výšce a zapuštění do důlků pohodlně ovladatelná.

Za nevelkým krytem centrálně uložené mechaniky se skrývá plastový šuplík, ale i tak působí mechanika důvěryhodně, je tichá a rychlá. O technických detailech později...

Na zadní straně najdete vcelku obvyklou skladbu konektorů, důležité je, že všechny jsou skutečně robustní a kvalitní. Analogové výstupy nabízí přístroj v plné symetrii pomocí XLR, samozřejmě ale též v RCA podobě nesymetrické. Zajímavější jsou možná digitální vstupy – kromě vcelku obvyklé optiky a dvojice koaxiálních konektorů je tu též profi standard AES/EBU a asynchronní USB s vysokým rozlišením.

Hned jak otevřete vrchní kryt, nadchne vás celková čistota a precizní organizace vnitřního prostoru. Začneme s mechanikou – je to poslední model od TEAC, určený pro přehrávání výhradně kompaktních disků. Nejnovější generace je určena univerzálně i pro čtení DVD a prý je to dle výrobce znát na kvalitě. Signál dále zpracovávají dva čipy D/A převodníku BurrBrown PCM1704, na každém kanálu jeden. Není to nejnovější výkřik módy, ale zvládá již rozlišení 24/192. Nepodporuje ovšem nejnovější trend v podobě DSD (pouze DSD over PCM). V Norma Audio si ho vybrali, jak říkají, kvůli charakteru, který se nejvíce blíží živé hudbě. Dokonace ani nejnovější ESS Sabre32 ho v ohledu přirozenosti prý neporazí.

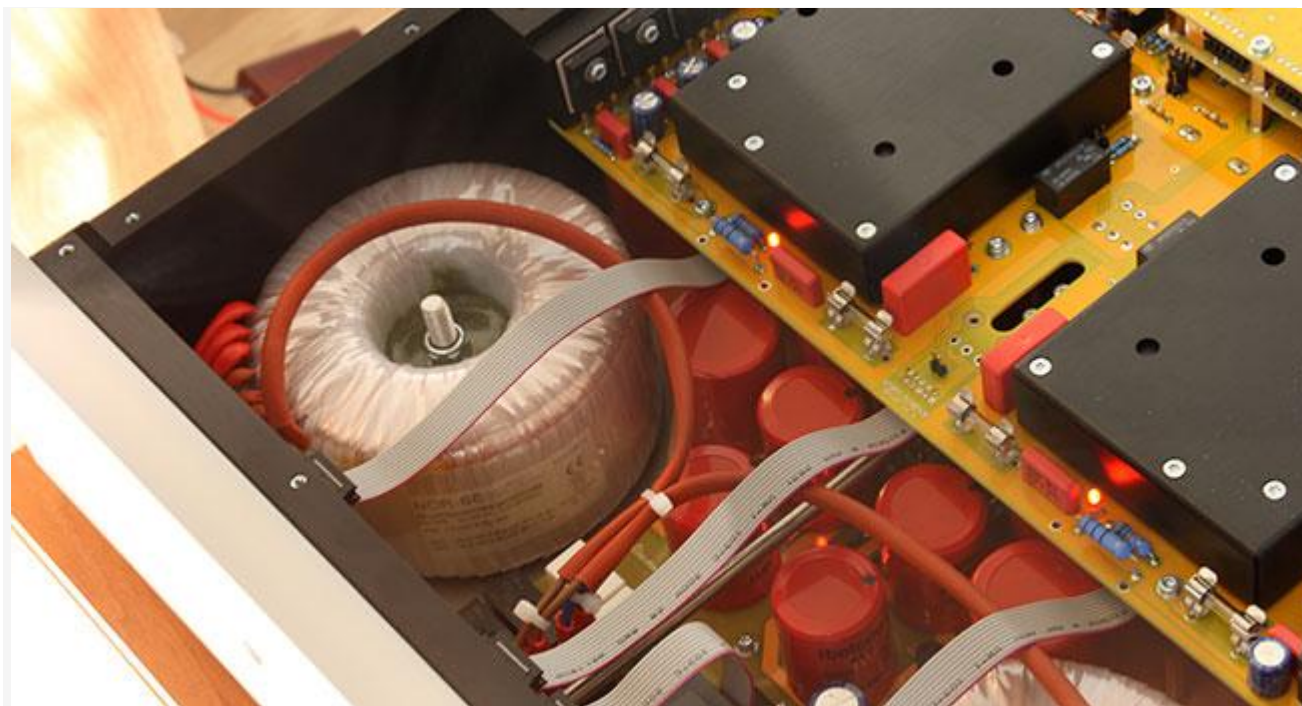
Zásadní je také kvalita převodu proudu na napětí – zde firma využívá svůj vlastní plně diskrétní návrh obvodů, stejně pak přistupuje i k výstupu; tam se zaměřují obvody na maximální linearitu a nízký šum. Konstrukce je pak symetrická a má šíři pracovního pásma 0 – 2 000 000 Hz (+/- 3 dB), což je v této cenové třídě poměrně neobvyklé. Aby vše bylo dokonale funkční, všechny tranzistory jsou zde i v zesilovači ručně vybírány, testovány a párovány.

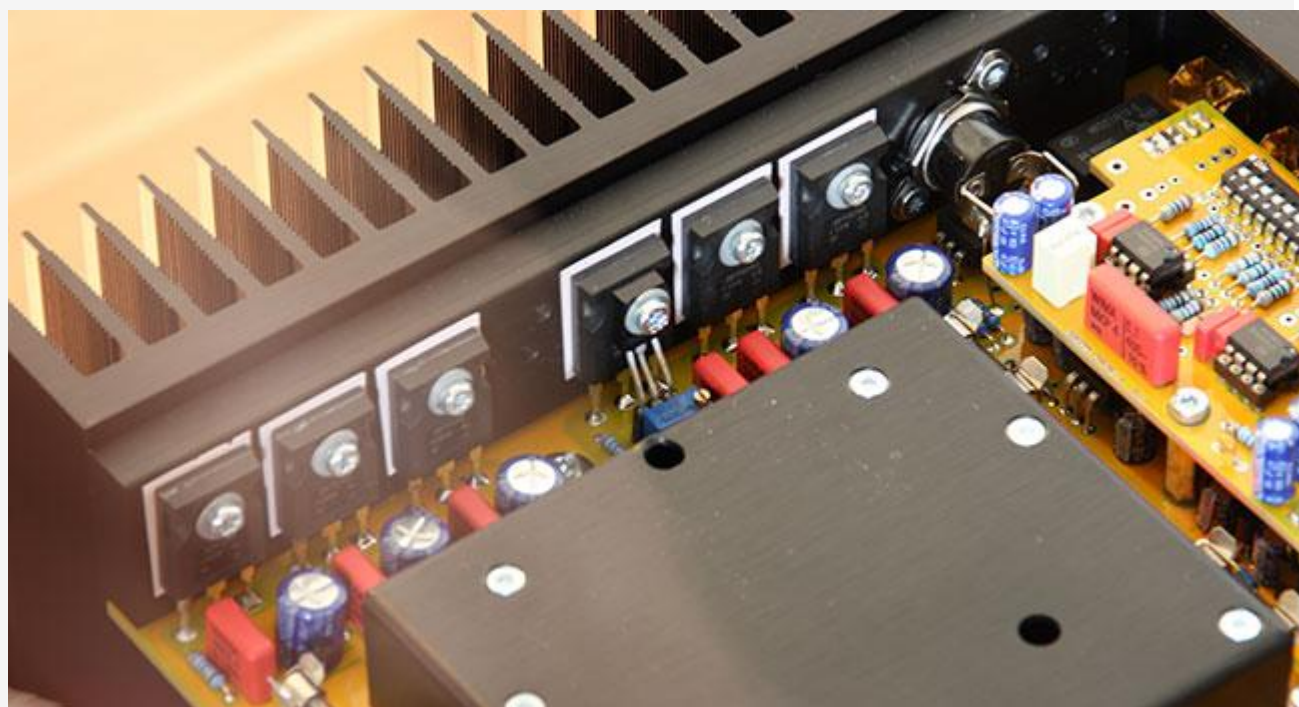
Z oblasti profesionální pak pochází možnost pracovat se signálem mnoha způsoby – je tu možnost volby upsamplingu v několika úrovních, je tu možnost volby digitálního filtru (respektive filtru u osminásobného převzorkování). Navíc lze parametry volit k jednomu každému vstupu zvlášť. Přesnost signálu zajišťují dvoje hodiny – pro každý ze základních kmitočtů jedny; pracují na 22, respektive na 24 MHz.

Základem pevného zvuku je toroidní trafo, napájecí zdroj pro analogovou a digitální sekci je oddělený. Baterii filtračních kondenzátorů nejde přehlédnout, napájení má celkem 13 regulátorů.

Integrovaný dual mono zesilovač Reva IPA-140 drží stejnou designovou linii jako CD, je ovšem výrazně mohutnější a působí vedle štíhlého přehrávače jako obr. S 25 kilogramy a rozměry 43 x 36,5 x 11 cm na to už začíná mít i právo.

Opět je tu vizuální čistota a dobře působící jednoduchost, masivní centrální ovladač hlasitosti má nádherné zpracování a velice plynulý chod, byť by mu prospěla pro přesné nastavení trocha odporu. Hlasitost stoupá docela pozvolna a využitelná je téměř celá dráha, což je věc nevídaná a velice příjemná; máte na výběr dvě rychlosti regulace. Vstupy, pokud nemáte po ruce dálkový ovladač, můžete přehazovat také malým zapuštěným tlačítkem pěkně cyklicky.

Teplo odvádí celá skříň, i tak ale horní hrana obsahuje dvanáct velkých průduchů a boky jsou vybaveny žebrováním – to není tak nápadné, opět kvůli obloukovitě se dozadu zužujícímu půdorysu. Konektory na zadní straně pochází také tady z nejvyšších tříd a jsou velmi fortelné. Jejich rozložení upomíná na symetrickou dual mono konstrukci, u každého kraje tak najdete jeden pár reproduktorových terminálů WBT.

Kromě nich je tu jeden pár symetrických XLR vstupů a čtyři RCA linkové vstupy. U pravého XLR vstupu je také zemní kolík. I zesilovač má, patrně z povinnosti, osazený USB vstup – opět zvládá asynchronně 24 / 192, ale když máte po ruce Revo Digital Source, asi to není potřeba.

Po odkrytí tohoto přístroje uvidíte jednak dvoupatrovou konstrukci, kde nahoře jsou řídicí jednotky, jednak velice poctivé stínění jednotlivých sekcí. Vše je také skvostně zorganizováno na deskách plošných spojů, působí to čistě a přehledně – podobnou pečlivost najdete třeba u Luxman, Accuphase, nebo ještě spíše u švýcarských soulution. Konstrukce je plně symetrická, jsou tu dva masivní toroidy s kapacitou 400VA jako základ napájení a téměř celý zbytek spodního patra vyplňuje 24 filtračních kondenzátorů se souhrnnou kapacitou 140 000 uF. Je zde zcela oddělený napájecí zdroj pro předzesilovací, výkonovou i řídicí část.

Hezky působí ovládání hlasitosti – skrze téměř celou hloubku zesilovače prochází klasická kovová tyč a regulace je kvůli co nejkratším signálovým cestám umístěna až vzadu. Vůbec celý prostor je poskládaný logicky.

Obvody by měly pracovat s maximálním frekvenčním rozsahem až 1,8 MHz. O výkon se stará 12 MOS-FETů (3 páry na každý kanál). Ty jsou navíc dost silné – umí dodat 140 Wattů na kanál do zátěže 8 Ohm, hlavně ale kontinuálně 36 A, špičkově dokonce až 150 A, což už by rozhodně mělo umět „nakrmit“ i hladové reprosoustavy. Dostatečně nahlas budete hrát díky zisku 34 dB. Je tu také možnost nechat si nainstalovat moduly přenoskového předzesilovače. Volba vstupů je řešena relátký s kontakty ze zlata a palladia.

Zase se tu setkáváme s možností konfigurace vstupů a výstupů – IPA-140 zvládne fungovat také jako pasivní i aktivní pre-amp, má i klasický variabilní pre-out pro subwoofery, naopak u vstupu můžete poslat signál rovnou na koncové stupně pro začlenění do domácího kina.

Norma Audio Revo IPA-140 a Revo DS jsme poslouchali společně na reprosoustavách [Xavian Virtuosa](#), připojených kabelem [Mondiale](#). To vše ve středně upravené poslechové místnosti v Hostivici u Prahy.

Ihned, co Marcus Miller spustil svou „Red Baron“ z desky M2 (2001 | Telarc | CD-83534), bylo jasné, že takhle perfektně kontrolované jsme Virutosy ještě neslyšeli. V dané cenové třídě je autorita a definice basového pásma skutečně špičková, dokonce i bez ohledu na cenu patří k těm skutečně velmi dobrým a rozhodně se nezalekne žádného z integrovaných konkurentů od již zmiňovaných japonských Luxman či Accuphase. Baskytara jde pěkně a nebojácně hluboko v plné síle, je cítit naprostý nadhled a rezerva, hluboké tóny přichází s impulsem a samozřejmostí. Skvělá pak byla celistvost přednesu, jasně cítíte, že nikde nic neschází ani nepřebývá, že elektronika hraje „rovně“, až to evokuje ultimativní komponenty jako třeba Spectral. Vůbec až nebývale často napadá posluchače srovnání s dražší konkurencí...

Velice pěkně nahrané vokály v „Půbrdlová a Ulánbátár“ z alba „Oslava“ od Jablkoně (2006 | Indies Rec | MAM290-2). Zvuk je nesmírně čistý a jasný, cítíte v něm také celkovou hladkost a umírněnost, opět ne nepodobnou třeba charakteru Accuphase. Střední pásmo je otevřené, ne ale příliš éterické; zvuk je plný, bohatý a má „tělo“, téměř vnímáte celé zpěvákovo tělo, jeho rezonance, hlas není jen bod ve vzduchu. Právě takhle kombinace komplexnosti a výborného rozlišení budí dojem velmi vysoké věrnosti a „lidskosti“. Sestava Norma se také rozhodně nebála jít pěkně do hloubky, hlasy působí plasticky a uvolněně. Není pro to lepšího slova, než „přirozené“.

„Wabash“ z „Quintet in Chicago“ Cannonball Adderleyho (1999 | Verve | 559 770-2) opět přitáhl naší pozornost k celkové vyrovnanosti – energie a skvělá kontrola se táhne od nejhlubších tónů po ty nejvyšší, aniž byste dohledali nějakou „díru“. Kovové perkuse v této nahrávce jsou velice konkrétní, znělé, ale výjimečně dobrá kontrola eliminuje nežádoucí cinkání. Nástroje tak nepůsobí příliš tence a étericky, naopak zní tu celý jejich objem a zvuk má opět zřetelné „tělo“. I díky této absenci nacinkanosti se nemusíte bát hrát i více nahlas – nedostavuje se pocit ostrosti a řezání, samozřejmě pokud je nahrávka dobrá a čistá. Parádní bylo také

prokreslení, činel jako kdyby skutečně byl s vámi v místnosti, plastický, hmotný a přirozeně rezonující a doznívající.

Vynikající jsou také dynamické schopnosti zesilovače Norma Revo IPA-140. V dané cenové třídě naprosto uchvacující. I s většími reprosoustavami si poradil naprosto suverénně, s obdivuhodnou jistotou. Pokud to není velmi vysoká hlasitost, se zesilovačem nehne vůbec nic – od velmi tichých úrovní, přes ty odpovídající skutečnosti až po hlasité byla Orffova zprofanovaná „O Fortuna“ („Carmina Burana“ | 1984 | Decca | 411 702-2) živoucí, dýchající a plynoucí. Celková dynamika je velmi dobrá, ale nehraje na efekt a tak může působit vedle některých zesilovačů méně oslnivě (byť stále velice dobře...), zato dění na úrovni jednotlivých nástrojů je skvěle podané a zvládnuté. Moc se nám líbilo, jak i potichu zvládla sestava podat dynamické rozdíly a průběh tónů jednotlivých nástrojů, stejně jako libovolná dynamická špička byla uřízena s jistotou a nadhledem – napájení je tu evidentně vyřešeno velice dobře a také stabilně, příliv energie neuvadá, což je na integrovaný zesilovač této cenové kategorie skutečně excelentní.

Zprvu se to možná ani tak nezdá, ale po pár poslechnutých discích zjistíte, že Norma má také velice solidní rozlišení, ač neprvoplánový přednes to nedává nijak okatě najevo. Bonamassova „Different Shades of Blue“ z výběru „Audiophile Pearls“ od německého AUDIA přímo překypovala informacemi, hlas byl zvučný a bohatý, že se zdál velmi blízký. Skvěle ale působí hlavně celkový kontext – soulad přirozené, uvolněné plynulosti, hladkosti zvuku a vrstevnatosti, kterou dokáže Norma udržet. Hudba se tak jednoduše stává zážitkem, který vás nenutí zkoumat zvuk, ale přibližuje hudbu a její podstatu, což je to důležité.

Vzhledem k plnému oddělení kanálů v signálové cestě a poctivé konstrukci asi není překvapivé, že sestava Norma Audio zvládla dobře také podání prostoru hudební scény. Stingova „Englishman in New York“ ze „Symphoncities“ (2010 | Deutsche Grammophon | 274 2537) předvedla velmi přehledně rozložené nástroje s velice přesně vykreslenými konturami a vzdušným prostorem mezi nimi. Celkově i sem proniká jistota a organizovanost, tak jako do všech jiných aspektů reprodukce – líbilo se nám, že scéna skutečně vystoupila z reprosoustav a velmi pěkně se propojila nejen v pravolevém, ale hlavně v předozadním směru.

Přes svou frekvenční vyrovnanost, perfektní přesnost a čistotu zůstává Norma na poslech o malé dýchnutí vřelejší a i díky tomu i příjemně muzikální sestavou. Nemusíte se tak bát, že vám zvukové nečistoty starých nebo méně povedených nahrávek hrubě otluče o ušní bubínky. Kdepak – i staré (byť dobře remastarované) nahrávky Boba Dylana z výběru „DYLAN“ (třeba „Hurricane“ | 2007 | Columbia | 88697 16131 2) jsou velmi lehce poslouchatelné. Může za to také velký talent, který oba přístroje projevily při posuzování rytmiky a plynulosti. Hudba totiž podmanivě odtéká a strhává vás s sebou. Bohatý, skvěle kontrolovaný zvuk ke pak tak živoucí, že muzika jednoduše baví a ač tu je přirozený tónbr houslí nebo plastický vokál, vlastně záleží jen na tom vysoce muzikálním celku.

Přiznáváme, výrobky firmy Norma Audio nás velice, velice překvapily. A to rozhodně v pozitivním slova smyslu, zvláště podtržené nečekaně „normální“ cenovkou, okořeněnou ještě tím, že v České republice jsou k dostání za citelně méně peněz, než ve zbytku světa, čímž se stává absolutní bombou. Ve špičkově zpracovaných tělech dostanete chytře a poctivě navržená obvodová řešení s kvalitními součástkami a už to by mohlo stačit. Jenže Norma umí také výjimečně dobře zahrát – upřímně řečeno si myslíme, že integrovaný zesilovač IPA-140 je ještě dál, než univerzální digitální zdroj DS-1, nic to však nemění na tom, že jako kombinace jsou to skutečně skvostné high endové stroje, které se nemusí bát srovnání s jakoukoliv značkou na světě. Zvuková paralela se dá rozhodně vysledovat se středními a vyššími modely Accuphase či Luxman, ale třeba v basové autoritě i někam směrem k soulution, byť do těchto vod se Norma úplně nepouští. Top modely zmíněných japonských značek jsou jistě ještě lepší a nabízí delikátnější zvukový zážitek, jenže ve prospěch modelů Norma Audio hraje cena – ta je tak atraktivně posazená, že v širém okolí se nedá najít v zásadě nic, co by hrálo lépe a i bez přihlídnutí k ceně lze říct, že oba přístroje jsou excelentní. Ano, můžete hrát ještě lépe, ale velmi skromně prezentovaná, nenápadná italská elektronika Norma Audio aspiruje na jeden z nejvýhodnějších nákupů, který můžete učinit. Pokud tak právě pátráte po excelentním high-endu bez zbytečných efektů, zahrňte rozhodně do svého poslechového rozvrhu i tyto kandidáty.

Kč 132 000,- – integrovaný zesilovač
Kč 99 990,- – CD přehrávač / D/A převodník

KLADY

- + výjimečně kontrolovaný zvuk
- + až švýcarsky pedantní zpracování
- + vynikající poměr cena / výkon
- + transparentnost, čitelnost a otevřenost v dané třídě neslýchaná
- + v ČR znatelně výhodnější cena, než ve zbytku světa (a obecně ještě rozumná)
- + muzikální přednes

ZÁPORY

- nepodporuje nativní DSD ani SACD (byť je to dle konstruktérů schválně)

PRODÁVÁ: XAVIAN | www.xavian.cz